

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní Mgr. Helenou Konečnou ve věci

žalobce: **M. K.**
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
se sídlem Praha 6, Pod Kaštany 245/10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Libereckého kraje**
se sídlem Liberec, U Jezu 642/2a

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 10. 2018, čj. OD 956/18-2/67.1/18268 Rg KULK 86864/2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a rozhodnutí správního orgánu

1. Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Turnov (dále jen „správní orgán I. stupně“ nebo „městský úřad“) ze dne 18. 9. 2018, čj. OD/18/24692/AZD, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“).

Městský úřad uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Dle správních orgánů se žalobce dopustil přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu tím, že porušil § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla registrační značky X nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není známa, dne 5. 1. 2018, v 17:57 hod., na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku určeném souřadnicemi 50°38'13,2365"N, 15°11'21,2375"E - 50°38'32,0520"N, 15°11'35,2873"E GPS, směr Železný Brod, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h. Automatizovaným technickým prostředkem mu byla naměřena rychlost jízdy 62 km/h, při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena nejnižší skutečná rychlost jízdy 59 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včas podanou správní žalobou, v níž navrhl zrušení rozhodnutí žalovaného, tak i jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu I. stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalobní námitky shrnul do celkem jedenácti žalobních bodů, které nazval: Sankce - nesprávná správní úvaha, Nezákonná výše určené částky, Omezení na způsobu platby určené částky, Nezákonné rozdělení plateb, Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, Neprokázání naměřené rychlosti, Postup v rozporu s § 79a zákona o silničním provozu, Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí, Absence zjištění formy zavinění řidiče, Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou a Nesouhlas žalobce a jeho advokáta se zveřejněním jejich osobních údajů. V podrobnostech se krajský soud vrátí k žalobním bodům v další části tohoto rozsudku v souvislosti s jejich vypořádáním.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

5. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný zrekapituloval průběh správního řízení, zopakoval některé argumenty uvedené v odůvodnění rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby.
6. K námitce týkající se omezení způsobu platby určené částky sdělil, že žalobci nebylo nařízeno, jakým způsobem má určenou částku zaplatit, ale pouze to, na který účet a pod jakým variabilním symbolem měla být platba provedena. Nezákonnost žalovaný nespatřuje ani v přidělení zvláštních variabilních symbolů pro platbu uložené pokuty a náhrady nákladů řízení, jelikož se jedná o dvě rozdílné povinnosti. K vytykanému neoznámení úseku měření rychlosti uvedl žalovaný odkaz na internetové stránky města Turnova a též na stránky tamní městské policie, kde je zveřejněno umístění stacionárních rychloměrů. Dále poukázal na řádné metrologické ověření použitého silničního rychloměru a vyjádření Policie ČR k určení místa měření rychlosti motorových vozidel v obci Malá Skála, přičemž obě listiny jsou součástí správního spisu. Provedené měření rychlosti tak žalovaný považuje za souladné s § 79a zákona o silničním provozu. Stejně tak žalovaný neshledal nezákonným neuvedení formy zavinění ve výroku napadeného

rozhodnutí, když zavinění není ke spáchání projednávaného přestupku vyžadováno. K námitce nezjištění formy zavinění řidiče žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu vydaný dne 28. 11. 2016 pod sp. zn. 8 As 156/2016, dle kterého nejsou správní orgány povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přestupkové odpovědnosti řidiče vozidla. Žalovaný poukázal též na neexistenci povinnosti umisťovat dopravní značky či jiné informace o úsekovém měření rychlosti na začátku obce.

IV. Rozsudek krajského soudu, rozsudek Nejvyššího správního soudu

7. Krajský soud rozsudkem ze dne 30. 1. 2020, čj. 28 A 1/2019-32, žalobu zamítl, když žádnou ze žalobních námitek neshledal důvodnou.
8. Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce kasační stížnost. V první kasační námitce uvedl, že provozovatel vozidla má právo vyhnout se projednání přestupku zaplacením tzv. „určené částky“, avšak že výše určené částky v daném případě je výsledkem libovůle správního orgánu, protože vybočuje z mezí přípustných mantinelů správního uvážení. V druhé kasační námitce žalobce namítl, že krajský soud aproboval rozhodnutí, které nestojí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu, a to pokud jde o zveřejnění informace, že v obci Malá Skála je automatický technický prostředek, na webové stránce obce Turnov. Namítl také, že ten, kdo se bude chtít seznámit se situací v jedné obci, nemůže být nucen procházet webové stránky všech okolních obcí. Zdůraznil přitom, že tuto skutečnost ani krajský soud neprokázal, neboť neprovedl řádné dokazování, ale i kdyby měl krajský soud pravdu v tom, že na webové stránce obce Turnov je příslušná informace obsažena, z ničeho nevyplývá, že tam byla umístěna i ke dni spáchání přestupku.
9. Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl dne 27. 1. 2021 rozsudkem čj. 2 As 52/2020-46 tak, že shora citovaný rozsudek zdejšího krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.
10. Nejvyšší správní soud shledal ze dvou kasačních námitek důvodnou námitku týkající se nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci, konkrétně neprokázání toho, zda byl dodržen § 24b odst. 2 [zákona č. 553/1991 Sb.](#), o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o obecní policii“), tj. zda byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému, resp. nedokazování této skutečnosti v řízení před krajským soudem. Uvedl, že krajský soud v projednávané věci dokazování ohledně v žalobě namítaného nedodržení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, tj. neuveřejnění informace o zřízení automatického technického systému, neprováděl, přičemž konstatování krajského soudu, že mu je vhodné uveřejnění informace o umístění stacionárního silničního rychloměru v obci Malá Skála známo z jeho úřední činnosti, bylo nedostatečné a nemohlo proto obstát. Nejvyšší správní soud uzavřel, že krajský soud musí znovu posoudit, zda byla obecní policie s ohledem na § 24b odst. 2 zákona o obecní policii oprávněna k pořizování záznamu, jenž je stěžejním podkladem pro celé správní řízení vedené se stěžovatelem.
11. V podrobnostech krajský soud odkazuje na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 2 As 52/2020-46.

V. Jednání soudu

12. Krajský soud po zrušení jeho rozsudku Nejvyšším správním soudem nařídil ve věci jednání, které se uskutečnilo dne 21. 4. 2021. Při jednání krajský soud doplnil dokazování odkazem a náhledem na webové stránky obsahující informace o radarech obsluhovaných Městskou policií Turnov v různých časových obdobích, náhledem (otiskem obrazovky) na webovou stránku Radary - Město Turnov (archive.org) v podobě od 5. 4. 2017 do 31. 3. 2019, tj. v podobě, jakou měly ke dni spáchání přestupku a s informací o tom, že článek o umístění stacionárních silničních rychloměrů v Turnově a okolí byl vytvořen a autorizován dne 8. 6. 2012 v 17:51:16 hodin.

VI. Posouzení věci krajským soudem

13. Krajský soud po zrušení jeho rozhodnutí Nejvyšším správním soudem pokračoval v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), a ve smyslu ustanovení § 110 odst. 4 cit. zákona vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.
14. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel oznámení o podezření ze spáchání přestupku vyhotovené dne 8. 1. 2018 a spisový materiál k přestupku včetně fotodokumentace přestupku, který mu postoupila Městská policie Turnov. Téhož dne vydal správní orgán I. stupně výzvu, kterou žalobce vyzval k zaplacení určené částky ve smyslu ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Následně dne 16. 2. 2018 vyhotovil správní orgán I. stupně výzvu k podání vysvětlení k uvedenému přestupku. Na uvedené výzvy žalobce nijak nereagoval, a protože správní orgán do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení přestupkového řízení proti určité osobě, dne 21. 5. 2018 přestupkovou věc dle § 76 odst. 1 písm. k) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), odložil.
15. Dne 21. 5. 2018 vydal správní orgán I. stupně příkaz, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, když nezajistil, aby při užití jeho vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích dle zákona o silničním provozu. Za vytýkaný přestupek mu uložil pokutu ve výši 1.500 Kč. Proti příkazu podal žalobce prostřednictvím svého zástupce společnosti ODVOZ VOZU, s. r. o., odpor a námitku podjatosti vůči všem zaměstnancům Městského úřadu Turnov.
16. Následně dne 20. 6. 2018 bylo žalobci, resp. jeho zástupci, doručeno oznámení o pokračování v řízení po podání odporu. Ve zmíněném oznámení byl žalobce informován o nenařízení ústního jednání ve věci s odkazem na § 80 zákona o odpovědnosti za přestupky a o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Téhož dne bylo žalobci doručeno i sdělení k jeho námitce podjatosti. Dne 21. 6. 2018 podal žalobce odvolání proti tomuto sdělení, o něm rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, čj. OD/700/18-6/67.1/18202/Rg, tak, že žádná úřední oprávněná osoba Městského úřadu Turnov není vyloučena z projednávání a rozhodování o výše uvedeném přestupku účastníka řízení (tj. žalobce).
17. Dne 9. 7. 2018 správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí, v němž žalobce uznal vinným ze spáchání předmětného přestupku. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které ani na výzvu k doplnění podání nedoplnil. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2018, čj. OD/700/18-7/67.1/18194/Rg, tak, že prvostupňové rozhodnutí zrušil a věc správnímu orgánu I. stupně vrátil k novému projednání.
18. Dne 16. 8. 2018 bylo žalobci doručeno další oznámení o pokračování v řízení a o nařízení ústního jednání na den 5. 9. 2018, současně byl žalobce poučen o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce ani jeho zástupce možnosti seznámit se se spisovým materiálem nevyužili a k nařízenému jednání se bez omluvy nedostavili.

19. Dne 18. 9. 2018 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí čj. OD/18/24692/AZD, kterým žalobce uznal vinným ze spáchání přestupku dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve spojení s ustanovením § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť jako provozovatel motorového vozidla nezajistil, aby při jeho užití na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, když dne 5. 1. 2018, v 17:57 hod., na pozemní komunikaci I/10 v obci Malá Skála v úseku určeném souřadnicemi GPS, směr Železný Brod, řidič vozidla překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou na 50 km/h, neboť mu byla naměřena rychlost jízdy 62 km/h, tj. po odečtení stanovené tolerance měření 59 km/h. Řidič předmětného vozidla tedy porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu, a dopustil se tak přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu. Za to správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost náhrady nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.
20. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce opět blanketní odvolání, v němž uvedl, že napadá rozhodnutí „v plném rozsahu“, přičemž v odvolacím řízení ani na výzvu žádné konkrétní námitky nevznesl. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.
21. Součástí správního spisu je dále mimo jiné Ověřovací list č. 8012-OL-70301-17 ze dne 25. 7. 2017 o provedené kalibraci měřicího zařízení výrobní č. MUR007/2013, který byl jako stanovené měřidlo ověřen, a bylo jej proto možno používat k měření rychlosti silničních vozidel. Dále je ve správním spise založena listina o určení úseku měření rychlosti dle § 79 zákona o silničním provozu (silnice I/10 – v celém průtahu obcí Malá Skála v obou směrech) vypracovaná Policií ČR, Krajským ředitelstvím policie Libereckého kraje, územním odborem Jablonec nad Nisou, dopravním inspektorátem, dne 26. 1. 2015, a stanovení místní úpravy provozu na pozemních komunikacích vydané Krajským úřadem Libereckého kraje dne 28. 5. 2013, čj. KULK36222/2013/280.4/Hk.
22. Krajský soud poznamenává, že nyní projednávaná věc je spojena s tzv. Motoristickou vzájemnou pojišťovnou, tedy subjektem, o kterém je správním soudům z jejich vlastní činnosti známo, že využívá jako hlavní procesní strategii „obhajoby“ přestupců nejrůznější procesní obstrukce (viz rozsudek rozšířeného senátu ze dne 18. 12. 2018, čj. 4 As 113/2018-39, č. 3836/2019 Sb. NSS, všechny v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jak uvedl Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 15. 8. 2019, čj. 10 As 36/2019-33, takovou obstrukcí se může jevit i opakované podávání neodůvodněných odvolání osobami spojenými s touto „pojišťovnou“. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku naznačil, že takovýto postup by mohl být hodnocen jako zneužití práva, neboť tímto přístupem k obhajobě v přestupkovém řízení přestupci nemohou přesunovat celé dokazování až na správní soudy. O takovou situaci se přitom jedná i v nynější věci.
23. Pokud jde o posouzení věci, krajský soud se nejprve znovu zabýval žalobní námitkou, kterou shledal Nejvyšší správní soud důvodnou, tj. že nebylo v řízení prokázáno, zda byl dodržen § 24b odst. 2 zákona o obecní policii, tj. zda byla vhodným způsobem uveřejněna informace o zřízení automatického technického systému. Šlo tedy o námitku žalobcem nazvanou Obecní policie nebyla oprávněna k pořizování záznamu, v níž namítal, že měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy, neboť rychlost měřila obecní policie a ta informaci o zřízení automatického technického systému ve smyslu § 24b odst. 2 zákona o obecní policii nezveřejnila.

24. Podle ustanovení § 24b odst. 1 zákona o obecní policii platí, že obecní policie je oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii dále platí, že v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odstavce 1 zřízeny stálé automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon přitom nestanoví přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření.
25. Při jednání krajský soud doplnil dokazování (jak mu uložil Nejvyšší správní soud) ohledně toho, zda byla informace o umístění měřícího zařízení v daném případě uveřejněna, jak požaduje zmíněné ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Provedl důkaz webovými stránkami (a náhledem na ně) obsahující informace o radarech obsluhovaných Městskou policií Turnov v různých časových obdobích, odkazem na webovou stránku Radary - Město Turnov (archive.org) a náhledem na dané webové stránky v podobě od 5. 4. 2017 do 31. 3. 2019 (v tomto období měly stále stejnou podobu, tj. i ke dni spáchání předmětného přestupku dne 5. 1. 2018) a otiskem obrazovky. Dále zde lze vyčíst údaj o tom, že informace o umístění stacionárních silničních rychloměrů v Turnově a okolí (tj. včetně předmětného rychloměru v obci Malá Skála) byla vytvořena a autorizována dne 8. 6. 2012, v 17:51:16 hodin (viz otisk obrazovky).
26. Co se týče formy zveřejnění, ta není v zákoně o obecní policii přímo stanovena. Komentářová literatura k ní uvádí, že „... zákonodárce nijak vhodný způsob zveřejnění nedefinoval, volí jej tedy obec dle svého uvážení, zpravidla by měla být veřejnost o zřízení těchto systémů informována prostřednictvím zveřejnění na úřední desce obce po dobu nejméně 15 dnů a zveřejnění na elektronické úřední desce, případně na webových stránkách obce či obecní policie; vhodné je též zveřejnění v místním periodiku vydávaném obcí. Mnohé obce podávají tuto informaci na pozemních komunikacích a dalších přístupových trasách do obce - tento způsob ovšem zbytečně kolem silnic vytváří další značení.“ (Šebesta P., Zákon o obecní policii, Praha 2016). Uveřejnění předmětné informace na internetových stránkách lze bezpochyby za dostatečné (a vhodné) považovat, ostatně stručnou úvahu v tomto směru vyjádřil ve svém zrušujícím rozsudku i Nejvyšší správní soud.
27. Z krajským soudem provedených důkazů tedy vyplynulo, že v rozhodnou dobu (tj. v době spáchání předmětného přestupku) byla informace o rychloměrech provozovaných v obci Malá Skála řádně uveřejněna. Lze tedy konstatovat, že obecní policie dostala povinnosti stanovené v ustanovení § 24b odst. 2 zákona o obecní policii a uveřejnila vhodným způsobem informaci o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála. Zpochybnění toho, zda v daném případě došlo ke zveřejnění informace o zřízení předmětného stálého automatického technického systému, je tedy žalobní námitkou nedůvodnou.
28. S uvedenou námitkou úzce souvisela i námitka žalobcem nazvaná Neoznámení úseku měření rychlosti motorových vozidel dopravní značkou
29. Žalobce namítal, že na úsek měření rychlosti nebyl řidič upozorněn např. prostřednictvím dopravní značky IP31 a IP31B ve smyslu vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích. Dle žalobce chybí

v České republice rovněž web spravovaný orgány veřejné moci, ze kterého by se dalo zjistit, v jakých úsecích se provádí úsekové měření rychlosti.

30. Krajský soud konstatuje, že od 1. 1. 2009 do 31. 7. 2011 bylo ustanovení § 79a účinné ve znění, které mělo dva odstavce, přičemž odstavec druhý stanovoval, že obecní policie může měřit rychlost výhradně v úseku určeném policií, jehož počátek je ve směru silničního provozu označen přenosnou dopravní značkou s vyobrazením kamery snímající rychlost a nápisem „MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Konec tohoto úseku je označen přenosnou dopravní značkou s tímto vyobrazením šikmo přeškrtnutým a nápisem „KONEC MĚŘENÍ RYCHLOSTI“. Ovšem zákonem č. 133/2011 Sb., kterým se mění zákon o silničním provozu, došlo k odstranění podmínky pro výkon měření rychlosti obecní policií spočívající v označení daného úseku stanovenými značkami. Z ustanovení § 79a zákona o silničním provozu účinném v době spáchání jednání, které naplňovalo znaky přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, nevyplývá, že by mohla obecní policie měřit rychlost pouze na označených úsecích. Tato povinnost ostatně nevyplývá ani z jiného právního předpisu.
31. V této souvislosti žalobce namítl i nepoužitelnost fotografií pořizovaných kamerami zaznamenávajícími rychlost kolemjedoucích automobilů jako důkazu ve správním řízení, když se dle žalobce jedná o důkazy získané v rozporu s právem, neboť tyto kamery nejsou označeny jako kamery pořizující automaticky záznam všech vozidel, zpravidla místních obyvatel, která do obce přijedou, aniž by z obce vyjížděla, a obdobně jsou pořizovány fotografie vozidel odjíždějících z obce. Případná argumentace, že tyto praktiky slouží k bezpečnosti dopravního provozu, nemohou podle žalobce omluvit porušování práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
32. Jak již bylo shora uvedeno, dle § 24b odst. 1 zákona o obecní policii je obecní policie oprávněna, je-li to potřebné pro plnění jejich úkolů podle tohoto nebo jiného zákona, pořizovat zvukové, obrazové nebo jiné záznamy z míst veřejně přístupných, popřípadě též zvukové, obrazové nebo jiné záznamy o průběhu zákroku nebo úkonů. Podle § 24b odst. 2 téhož zákona v případě, jsou-li k pořizování záznamů podle odst. 1 zřízeny stále automatické technické systémy, je obecní policie povinna informace o zřízení takových systémů vhodným způsobem uveřejnit. Zákon nestanovuje přesnou formu uveřejnění informace o prováděném měření, rozhodně není potřeba celostátní web spravovaný orgány veřejné moci. Bezpochyby lze, jak už také krajský soud uvedl shora, považovat za dostatečné (a vhodné) uveřejnění této informace na internetových stránkách. Takovýto způsob uveřejnění umístění rychloměrů lze označit za zcela dostatečný. Je tedy zřejmé, že informace o provádění stacionárního měření v obci Malá Skála vhodným způsobem uveřejněna byla. Lze dodat, že v průběhu správního řízení žalobce vůbec žádné námitky či pochybnosti (ani v tomto směru) nevzněl (a to ani v odvolání), proto se žalovaný mohl k této otázce vyjádřit až po podání žaloby, tj. ve vyjádření k žalobě, kde rovněž specifikoval, kde je umístění stacionárních silničních rychloměrů zveřejněno, tj. na zmíněných internetových stránkách města Turnov, resp. na stránkách Městské policie Turnov.
33. V tomto žalobním bodu žalobce v souvislosti s pořizováním obrazových záznamů kamerami namítl i porušení práva na ochranu osobních údajů řidičů motorových vozidel.
34. Ani tato námitka nemůže být důvodná. Kamerové záznamy jsou pořizovány na základě zákonného ustanovení (v souladu se zákonem) a jejich účelem je zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, resp. postižení protiprávního jednání

spočívajícího v porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích, což je legitimní důvod pro zaznamenávání jednání fyzických osob (příčemž jde zároveň o případ, kdy jednotlivec může být při svém jednání spatřen kýmkoli z veřejnosti). Záběry, které jsou následně užity ve správním řízení, se pak týkají výhradě přestupkového jednání, resp. zachycují zejména řidiče motorového vozidla. Ve správním řízení o přestupku tak nejsou užívány záznamy všech osob zachycených kamerovým systémem, ale vždy jednotlivý záznam zachycující konkrétní jednání naplňující definiční znaky konkrétní skutkové podstaty přestupku a nikoli soubor záznamů, který by obsahoval i záběry třetích osob, jak naznačoval žalobce.

35. Dále pak k ostatním žalobním námitkám:

Sankce - nesprávná správní úvaha (nezohlednění polehčujících okolností)

36. Žalobce se nespokojil s úvahou správních orgánů o stanovení výše sankce a má za to, že správní orgány nezohlednily všechny polehčující okolnosti. Vyjma uložení trestu za jediný přestupek, a to za velmi drobné překročení rychlostního limitu, měly správní orgány zohlednit též skutečnost, že jednáním nedošlo k dopravní nehodě, zohlednit absenci následku jednání, zohlednit skutečnost, že jednání žalobce bylo toliko omisivní a nezaviněné, přičemž nebylo prokázáno, že by na něm žalobce jakkoli sám participoval.
37. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (viz strana 8) správní orgán I. stupně uvedl, že při rozhodování o uložení správního trestu pokuty dbal, aby jeho výše odpovídala zákonným kritériím uvedeným v ustanovení § 37 zákona o odpovědnosti za přestupky, zejména povaze a závažnosti přestupku. V případě žalobce shledal polehčující okolnosti, konkrétně se jednalo o míru překročení nejvyšší dovolené rychlosti, která se pohybuje přibližně uprostřed zákonného rozpětí pro použitou právní kvalifikaci, a dále zohlednil, že šlo pouze o jediný přestupek žalobce jako provozovatele vozidla, tj. k nedodržení rychlostního limitu v obci nedošlo opakovaně.
38. K tomu nutno připomenout, že v daném případě byla sankce uložena na samé spodní hranici zákonem stanovené výše pokuty, přičemž správní orgán I. stupně zohlednil okolnosti případu a dospěl při svých úvahách k odpovídajícímu závěru o výši sankce. S ohledem na výši uložené pokuty na samé spodní hranici zákonného rozpětí shledal krajský soud takové odůvodnění za dostačující.
39. S námitkou žalobce, že polehčující okolnosti měly najít odraz v mimořádném snížení pokuty nebo v upuštění od správního trestání, krajský soud souhlasit nemůže. Mimořádné snížení pokuty upravuje § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, které stanoví, že je možné pokutu uložit *v částce nižší, než je zákonem stanovená dolní hranice sazby pokuty, jestliže a) vzhledem k okolnostem případu a osobě pachatele lze důvodně očekávat, že i tak lze jeho nápravy dosáhnout, b) je pokuta ukládána za pokus přestupku, c) pokuta uložená v rámci zákonem stanovené dolní hranice sazby by byla vzhledem k poměrům pachatele nepřiměřeně přísná, nebo d) pachatel spáchal přestupek, aby odvrátil útok nebo jiné nebezpečí, aniž byly zcela naplněny podmínky nutné obrany nebo krajní nouze, nebo překročil meze jiné okolnosti vylučující protiprávnost.* K otázce, jakým způsobem je třeba aplikovat § 44 zákona o odpovědnosti za přestupky, se již vyjádřil Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 5. 6. 2018, čj. 4 As 96/2018-45, v němž vyslovil, že „zákonodárce nekoncepcoval institut mimořádného snížení výměry pokuty jako institut návrhový, a je proto povinností správního orgánu zvážit, zda jsou dány důvody k postupu

podle tohoto ustanovení. Tím totiž dojde k naplnění zásady zákonnosti trestání a zásady individualizace sankce. Zároveň však je třeba uvést, že se jedná o mimořádný institut, a není proto i s přihlédnutím k zásadě procesní ekonomie na místě po správních orgánech požadovat, aby v každém jednotlivém případě v odůvodnění rozhodnutí uváděly důvody, pro které neshledaly důvody pro aplikaci tohoto institutu“. Žalobcem nyní v žalobě zmiňované okolnosti rozhodně nemají takový charakter, aby zakládaly potřebu úvahy o aplikaci mimořádného institutu snížení výměry sankce. Jedná se totiž o zcela standardní případ deliktního jednání postihovaného shora citovanými ustanoveními zákona o silničním provozu, přičemž žalobcem uváděné okolnosti (včetně týkajících se jeho osoby) byly správně hodnoceny s tím, že odůvodňují uložení pokuty na spodní hranici zákonné výměry. Citované ustanovení tedy na případ žalobce aplikováno být nemohlo.

40. Pokud jde o žalobcem zmiňované upuštění od uložení správního trestu, tuto možnost upravuje § 43 zákona o odpovědnosti za přestupky. Ani ten však v daném případě vůbec nepřípadal v úvahu, neboť pro jeho aplikaci nejsou splněny tam uvedené podmínky. Navíc byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku, za který mu bylo možno uložit pokutu (a také byla uložena) podle ustanovení § 125c odst. 5 písm. g) zákona o silničním provozu a od uložení sankce dle tohoto ustanovení nelze v rozhodnutí o přestupku upustit.

Nezákonná výše určené částky

41. V pořadí druhou námitkou žalobce brojil proti výzvě k úhradě určené částky ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť má zato, že částka byla vyměřena v nezákonné výši, když výzva zněla na zaplacení částky 1.000 Kč. K tomu poukázal na § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, dle kterého lze stanovit určenou částku ve výši pokuty, kterou lze uložit příkazem na místě. Dle § 125h odst. 2 zákona o silničním provozu, by měl obecní úřad obce s rozšířenou působností přihlédnout k závažnosti porušení povinností řidiče nebo porušení pravidel silničního provozu. Dle žalobce nepostupoval správní orgán I. stupně v souladu s druhým z uvedených ustanovení, když v následujícím správním řízení byl projednáváný skutek hodnocen jako méně závažný a pokuta uložena na samé spodní hranici zákonné sazby. Tato menší závažnost skutku měla být zohledněna už ve výzvě k uhrazení určené částky a tato neměla být stanovena v maximální možné výši.
42. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Správní orgán I. stupně vyzval žalobce jako provozovatele vozidla výzvou ze dne 8. 1. 2018 ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky ve výši 1.000 Kč a současně jej poučil o možnosti sdělit totožnost řidiče vozidla. Jednalo se o výzvu obsahující veškeré náležitosti a žalobce v ní byl poučen i o možném zahájení řízení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla. Nutno zdůraznit, že se nejedná o stanovení povinnosti provozovateli vozidla, aby oznámil identifikační údaje řidiče nebo zaplatil určenou částku, nýbrž pouze o možnost, kterou mu zákon o silničním provozu nabízí. V rámci této možnosti předejít zahájení řízení o přestupku provozovatele vozidla se od provozovatele vozidla očekává prosté sdělení údajů umožňujících identifikaci řidiče vozidla tak, aby správní orgán mohl provést přestupkové řízení (které má před řízením o přestupku provozovatele vozidla přednost) nebo má možnost zaplatit určenou částku. Nešlo tedy o uložení povinnosti žalobci vyměřenou částku bez dalšího zaplatit, ale pouze

o jednu ze zákonem nabízených možností a bylo na něm, zda ji využije. Pokud jde o vyšší částky určené správním orgánem I. stupně, která měla být dle žalobce nižší, nutno konstatovat, že se pohybuje v zákonném rozmezí, tj. ve výši pokuty, kterou by bylo lze uložit příkazem na místě (viz § 125h odst. 2 ve spojení s § 125c odst. 7 písm. b/ zákona o silničním provozu). K tomu lze podotknout, že dokonce i při ukládání sankce ve správním řízení je správnímu orgánu svěřena zákonem stanovená míra volného správního uvážení a soudní přezkum je tak v této oblasti z podstaty věci zásadně omezen. Jestliže přitom částka nepřesahuje pásmo bagatelity (v tomto případě šlo o částku „do 1.000 Kč“), nelze klást přemrštěné požadavky ani na odůvodnění uložení výše sankce, natož pak ve výzvě, která samotnému zahájení správního řízení předchází a povinnost k úhradě ani neukládá. Jak dále vyplývá ze správního spisu, žalobce navíc na výzvu k zaplacení určené částky, kterou osobně převzal, a byl tedy seznámen s jejím obsahem, vůbec nereagoval. Nevyvinul ani žádné úsilí směřující k uhrazení určené částky, nekontaktoval za tímto účelem správní orgán a nevyvinul ani jinou aktivitu. Nutno uzavřít, že předmětná výzva skutečně zasáhnout veřejná subjektivní práva žalobce nemohla.

43. Jak rovněž vyplývá ze shora uvedeného, výzva ve smyslu § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu k zaplacení určené částky je výzvou, která předchází samotnému zahájení správního řízení s provozovatelem vozidla. To bylo v této věci zahájeno se žalobcem až dne 21. 5. 2018 vydáním příkazu ve věci a završeno rozhodnutími obou stupňů správního orgánu (nyní k žalobě přezkoumávané soudem). Výzva k zaplacení určené částky, která správnímu řízení předcházela, přitom ani neměla a nemá žádný vliv na obsah žalobou napadených správních rozhodnutí, ani není nijak relevantní pro posouzení jejich zákonnosti nebo správnosti.

Omezení na způsobu platby určené částky a nezákonné rozdělení plateb

44. Ve třetím a čtvrtém žalobním bodu žalobce namítá, že jej správní orgán I. stupně omezil na způsobu úhrady určené částky, když určil, že určenou částku lze uhradit toliko převodem na účet. Žalobce se odkazoval na ustanovení § 163 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „daňový řád“), a dovodil nezákonnost výzvy, když mu nebylo umožněno provést platbu všemi daňovým řádem předpokládanými způsoby. Dále žalobce namítl, že byl krácen na svých právech tím, že platba pokuty a náhrady nákladů byly splatné sice na týž účet, ale pod jiným variabilním symbolem, což by bylo pro žalobce spojeno s dodatečnými náklady, neboť nedisponuje bankovním účtem, na kterém by měl příslušné finanční prostředky. Platby se podle názoru žalobce řídí daňovým řádem a správní orgán I. stupně nebyl oprávněn je rozdělit.
45. Tyto dva žalobní body krajský soud důvodnými neshledal. Uvedení způsobu úhrady peněžité částky (úhrady určené částky i platby pokuty) převodem z účtu totiž nelze vnímat jako kategorické omezení možnosti žalobce postupovat dle § 163 odst. 3 daňového řádu, nýbrž jako informaci správního orgánu o nejběžnějším způsobu úhrady peněžitého plnění, která však žalobce nijak neomezuje. Netvrdí-li přitom žalobce, že platbu provedl jiným způsobem a správní orgán ji odmítl převzít, nelze přisvědčit tomu, že ho správní orgán I. stupně omezil na jeho právech. Nadto způsoby, kterými lze určenou částku, pokutu a náklady správního řízení zaplatit, nejsou ani náležitostmi, které musí výrok rozhodnutí dle § 68 odst. 2 správního řádu, resp. § 93 zákona o odpovědnosti za přestupky, nutně obsahovat, jde pouze o informativní část výroku. Pokud pak jde o úhradu určené částky, jde navíc o námitku čistě hypotetickou, neboť jak je již shora

uvedeno, žalobce na výzvu k úhradě určené částky vůbec nereagoval, žádnou snahu k její úhradě neprojevil, ani nekontaktoval za tím účelem správní orgán a nevyvinul v tomto směru ani žádnou jinou aktivitu.

46. K námitce týkající se dodatečných nákladů na platbu pokuty a náhrady nákladů lze dodat, že vedení předmětného správního řízení žalobce vyvolal porušením své právní povinnosti, což se odrazilo právě v uložení náhrady nákladů řízení paušální částkou podle ustanovení § 79 odst. 5 správního řádu. Krajský soud odkazuje na § 79 odst. 3 správního řádu, dle kterého nestanoví-li zákon jinak, nese účastník své náklady; tyto náklady zahrnují tedy i případné poplatky související s realizací platby částek, k nimž byl žalobce povinen.

Neprokázání naměřené rychlosti

47. Další námitkou žalobce poukazoval na neprokázání překročení nejvyšší dovolené rychlosti, jestliže rychlost měřeného vozidla byla dokumentována v úseku komunikace a nejednalo se tedy o rychlost okamžitou. Dle žalobce předložení pouze jedné fotografie nemůže prokázat, jak dlouho trval měřenému vozidlu průjezd sledovaným úsekem komunikace, tím spíše nelze dovodit, že by tento průjezd trval 37,562 sekund. K prokázání času průjezdu je nutné pořídit alespoň dvě fotografie, přesněji jednu na vjezdu a druhou na výjezdu ze sledovaného úseku. Takové fotografie dle žalobce pořízeny nebyly a naměřené rychlosti tak nemohla být prokázána.
48. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou. Jistě lze souhlasit s tvrzením žalobce o nutnosti pořízení více než jedné fotografie dokumentující průjezd vozidla, jehož rychlost má být ve sledovaném úseku zjištěna. Není však pravdivé jeho tvrzení o nepořízení takových fotografií v projednávaném případě. Na č. 1. 2 správního spisu je založen záznam o měření žalobcova vozidla pořízený dne 5. 1. 2018 v 17:57 v obci Malá Skála, jehož součástí jsou čtyři fotografie. Nejméně dvě z těchto fotografií zcela jasně dokumentují čas vjezdu měřeného vozidla do sledovaného úseku a stejně tak i výjezdu z něj. Oba časy jsou evidovány s přesností na tři desetinná místa. Všechny fotografie obsahují údaje o času pořízení a délce měřeného úseku. Pořízené údaje jsou zcela postačující pro vyslovení závěru o zjištěné průměrné rychlosti vozidla pohybujícího se po monitorované komunikaci. Pořízené fotografie jsou dostatečným podkladem odůvodňujícím závěr o překročení nejvyšší dovolené rychlosti v projednávaném případě.

Postup v rozporu s § 79 zákona o silničním provozu

49. Žalobce namítal, že v posuzované věci nebylo prokázáno, zda městská policie měřila rychlost v místě určeném Policií České republiky. V jiném místě však rychlost měřit nesmí. V takovém případě považuje žalobce napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť samotné měření rychlosti bylo provedeno v rozporu s právními předpisy.
50. Ani tuto žalobní námitku krajský soud neshledal důvodnou. Podle § 79a zákona o silničním provozu platí, že za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích je policie a obecní policie oprávněna měřit rychlost vozidel. Obecní policie tuto činnost vykonává výhradně na místech určených policií, přitom postupuje v součinnosti s policií. Součástí správního spisu je na č. 1. 4 souhlas Policie České republiky, Dopravního inspektorátu Jablonec nad Nisou ze dne 26. 1. 2015, čj. KRPL-8949/ČJ-2015-180406-13, s instalací stacionárních úsekových měřičů v obci Malá Skála, na silnici I/10 v obou směrech. Uvedená listina tedy prokazuje naplnění zákonné podmínky dle § 79a

zákona o silničním provozu. Jestliže žalobce současně zpochybňoval to, že obecní policie nebyla oprávněna měřit v ulici Přemyslově a Velvarské, není zřejmé (sám to ani neuvedl), kde by se tyto ulice měly nacházet a jak s měřením schváleným a uskutečněným na silnici I/10 měly souviset.

Absence formy zavinění ve výroku rozhodnutí

51. Přisvědčit nelze ani námitce žalobce, že je vadou výroku prvostupňového rozhodnutí neuvedení formy zavinění jako jedné z jeho obligatorních náležitostí. Žalobce v tomto směru poukazoval na kontinuitu § 77 zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přestupkový zákon“), s ustanovením § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky.
52. K tomu nutno připomenout, že žalobce byl shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla. Ke spáchání tohoto přestupkového jednání došlo dne 5. 1. 2018, tj. za účinnosti zákona o odpovědnosti za přestupky. Ustanovení § 93 odst. 1 písm. d) zákona o odpovědnosti za přestupky pak stanoví, že ve výrokové části rozhodnutí o přestupku se uvede forma zavinění u obviněného, který je fyzickou osobou. Pro odpověď na uvedenou námitku je však podstatnou speciální úprava obsažená v zákoně o silničním provozu. Jak původní právní úprava, tak právní úprava novelizovaná zákonem č. 183/2017 Sb., jenž s účinností od 1. 7. 2017 doplnil do § 125f zákona o silničním provozu odstavec 3, dle kterého se k odpovědnosti fyzických osob za přestupek podle odstavce 1 nevyžaduje zavinění, obsahují ustanovení o objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla a vyjadřují tak záměr zákonodárce zavinění neprokazovat. Daný přestupek provozovatele vozidla (dříve správní delikt) má v zákoně své místo pro případ, kdy není možno seznat řidiče vozidla, který konkrétní skutek spáchal, a současně existuje společenský zájem na dodržování zákona a jeho cíleném vymáhání, což Ústavní soud aproboval jako přístup ústavně konformní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018 ve věci sp. zn. Pl. ÚS 15/16). V tomto směru lze poukázat i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2018, čj. 4 As 259/2018-36, v němž tento soud konstatoval, že *„[u] trestání za přestupky by měl výrok rozhodnutí správního orgánu obsahovat formu zavinění. V případě přestupků totiž zavinění představuje předpoklad odpovědnosti a jednu z okolností významných při rozhodování o výši sankce. Koncepce odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu ve znění účinném do 30. 6. 2017 však byla (a stále je) založena na odpovědnosti objektivní, tj. v případě těchto správních deliktů (nyní přestupků) není na místě se otázkou zavinění zabývat a výrok rozhodnutí tudíž nemusí obsahovat formu zavinění. Nejvyšší správní soud proto nepřisvědčil námitce stěžovatele, že krajský soud nesprávně posoudil námitku žalobce, že ve výroku správního rozhodnutí absentoval údaj o formě zavinění, když konstatoval, že odpovědnost stěžovatele je objektivní.“*

Absence zjištění formy zavinění řidiče

53. Žalobce dále namítl, že rozhodnutí je nezákonné, neboť správní orgány nepostavily najisto, neprokázaly, ba ani netvrdily, že by protiprávní jednání řidiče bylo zaviněné, a odkázal na znění ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu s tím, že znakem přestupku je i jeho zavinění (§ 13 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky). Žalobce má za to, že provozovatel vozidla je odpovědný jen za takové jednání řidiče, které vykazuje znaky přestupku, přičemž přestupek je ze své povahy zaviněné protiprávní jednání. Vůči postupu správních orgánů obou stupňů žalobce namítá, že zavinění řidiče netvrdily, neodůvodnily a neprokázaly a jejich rozhodnutí je tudíž nezákonné. V této souvislosti odkázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 23. 3. 2018, č. j. 28 A 15/2016-46.

54. Ani s touto námitkou se krajský soud neztotožnil. Hmotněprávní podmínky vzniku odpovědnosti za přešůpek provozovatele vozidla vymezuje ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V prvním odstavci stanoví, že jde o odpovědnost za to, že provozovatel nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem. Ve druhém odstavci však takto široce vymezenou skutkovou podstatu zužuje pouze na případy, kdy porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku používaného bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích nebo se jedná o neoprávněné zastavení nebo stání, kdy zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přešůpku podle tohoto zákona a kdy současně porušení pravidel nemá za následek dopravní nehodu. Dle odstavce 3 platí, že k odpovědnosti fyzické osoby za přešůpek podle odstavce 1 se nevyžaduje zavinění. Ustanovení odstavce 5 má procesní povahu a stanoví subsidiaritu objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla vůči subjektivní přešůpkové odpovědnosti řidiče vozidla. Odstavec 6 pak stanoví liberační důvody, jejichž naplnění i v případě, že byla naplněna skutková podstata přešůpku popsáná v odstavcích 1 a 2, brání postihu provozovatele vozidla pokutou definovanou v odstavci 4 tohoto ustanovení.

55. Z ustanovení § 125f zákona o silničním provozu je tedy zřejmé, že v řízení o odpovědnosti provozovatele vozidla se nezkoumá zavinění. V tomto smyslu je přitom nutno vnímat i pasáž § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu požadující, aby zjištěné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přešůpku podle tohoto zákona. Samotný zákon o silničním provozu totiž definuje jen objektivní stránku skutkové podstaty jednotlivých přešůpků, přičemž zavinění jako znak odpovědnosti za přešůpek sám výslovně nestanoví (to lze dovodit teprve na základě právní úpravy v zákoně o odpovědnosti za přešůpky). Ustanovení § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu cíleně odkazuje jen na „znaky přešůpku podle tohoto zákona“, tj. součástí skutkové podstaty správního deliktu provozovatele vozidla nečiní ty znaky přešůpku, které vyplývají až z obecné právní úpravy přešůpkové odpovědnosti či analogicky aplikovaných zásad trestního práva. Ke zkoumání těchto znaků (tj. včetně žalobcem zmiňovaného zavinění řidiče vozidla) byl dán prostor v řízení o přešůpku řidiče vozidla, nikoliv však v řízení o přešůpku provozovatele vozidla. V tomto směru lze poukázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 11. 2016, čj. 8 As 156/2016-35, v němž uvedl, že „[p]ro založení odpovědnosti provozovatele vozidla za správní delikt je sice podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích nutné, aby porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazovalo znaky přešůpku podle tohoto zákona, toto ustanovení však nelze vykládat tak, že jsou správní orgány v řízení o správním deliktu povinny zjišťovat, zda byly naplněny všechny předpoklady přešůpkové odpovědnosti řidiče vozidla. Pro splnění podmínky podle § 125f odst. 2 písm. b) citovaného zákona postačí, že jednání řidiče vykazuje znaky přešůpku.“

Nesouhlas žalobce a jeho advokáta s vyvěšením jejich osobních údajů

56. Žalobce, resp. jeho zástupce, v závěru žaloby požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce.

57. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.
58. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti krajský soud uzavírá, že žádné ze žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ustanovení § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu.
59. K žalobcem v žalobě odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího správního soudu dlužno dodat, že jeho výběr judikatury je převážně účelově selektivní, nezohledňující odlišný skutkový stav judikovaných věcí, jím citované pasáže vyňaté z této judikatury jsou také povětšinou vytrženy z kontextu, a proto nejsou na nyní projednávanou věc příléhavé.

VII. Závěr a náklady řízení

60. S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.
61. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 27. 1. 2021, čj. 2 As 52/2020-46, zrušil rozsudek krajského soudu ze dne 30. 1. 2020 včetně výroku o nákladech řízení. Krajský soud proto i o nich rozhodl znovu v tomto svém novém rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).
62. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Podle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve výsledku neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Není totiž podstatné, že předchozí rozsudek krajského soudu byl zrušen ke kasační stížnosti žalobce, neboť z hlediska rozhodování o nákladech je podstatný celkový výsledek a nikoliv dílčí úspěch účastníka řízení v některém stádiu řízení ve správním soudnictví.
63. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a ze spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad běžnou úřední činnost vznikly. Proto krajský soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. dubna 2021

Mgr. Helena Konečná v. r.
samosoudkyně